

RASÛLÛLLAH'A ÜMMET OLMA ŞEREFİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîne hamden kesîren tayyiben mübâreken fîh... Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibîne't-tâhirîn... Emmâ ba'd:

a. Mekke'de Bulunma Nimeti

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Çok mübarek ve çok güzel bir şehirde bulunuyoruz. Yeryüzünün en sevgili, en kudsî şehri Mekke-i Mükerrreme... Ebü'l-beşer, insaniyetin başı, ilk insan, ilk peygamber Adem Atamız, dedemiz ve Havva Anamız dahi buralarda bulunmuş. Burası insanlık tarihi ile eş hatıraları taşıyan bir yer... Allah-u Teâlâ Hazretleri yeryüzünde en çok, ibadet edilen yerleri sevdiğini bildiriyor. Peygamber Efendimiz böyle bildirmiş. Başka yere rahmet nazarıyla bakmıyor ama, kendisine ibadet edilen yerleri çok seviyor. İbadet hanelerin en güzeli de Mekke-i Mükerrreme'de bulunuyor. O bakımdan Allah'a ne kadar hamd ü senâlar etsek azdır. Bu mübarek kandili bize, Mekke-i Mükerrreme'de idrak etmeyi nasib etti, Çok şükür, Allah tekrarını nasib etsin...

Bugün, Peygamber SAS Efendimiz'in dünyaya gelişinin sene-i devriyesi... Yâni Rebîü'l-

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

evvel ayının onikinci günü, pazartesi günü şafak vaktinde dünyayı teşrif eylemiş, doğmuş Peygamber SAS Efendimiz... Yine Rebîü'l-evvel ayının bu zamanı olduğu için Mevlid Kandili oluyor. Bu akşam Mevlid Kandilini idrak etmiş bulunuyoruz. Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne sonsuz şükürler olsun, hamd ü senâlar olsun ki, bizi Peygamber Efendimiz'e ümmet eylemiş. Ahir zaman peygamberi, Eşrefü'l-mürselîn Muhammed-i Mustafâ'nın ümmetiyiz.

Eski insanların hepsi, “Ne olurdu, onun ümmeti olabilseydim!

Allah nasib etseydi de o zamanda yaşasaydım! Onun çıktığı zamana yetişseydim de, onun ümmeti olabilseydim diye, onun ümmeti olmak şerefini elde etmeyi temenni etmişler. Bütün eski insanlar, bütün peygamberler... Ama bize nasib olmuş, el-hamdü lillâh, çok şükür... Onun ümmetiyiz ve Allah'ın en çok sevdiği mübarek bir belde de bulunuyoruz, mübarek bir kandil akşamındayız. Bir sürü mübareklik üstümüzde, etrafımızda... Daha doğrusu biz Allah'ın rahmetinin deryasına batmış, dibini boylamış bir durumdayız bu akşam... Allah'a hamd ü senâlar olsun...

Biliyorsunuz, burada kılınan bir namaz, yâni Mekke-i Mükerreme'de kılınan bir namaz, başka yerlerde kılınan yüz bin namaz kadar, insana sevabı çok kazandırıyor. Öyle bir mübarek yerdeyiz ki, böyle bir yere harcadığımız uçak parası, vs. bir namazla, “Hepsi helâl olsun, fedâ olsun denilecek duruma geliyor. Yüz bin namaz, günde beş vakit namazdan, yirmi bin

günlük namaz eder. Onu da üç yüz altmış beş bölerek, yetmiş yakın bir rakam çıkar. Demek ki insan burada bir namaza, yetmiş yıla yakın bir zaman beş vakit namaz kılmış kadar sevap alıyor. Biliyorsunuz Kadir Gecesi için de:

لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ

(القدر: ٣)

(*Leyletü'l-kadri hayrun min elfi şehrini*) “Kadir Gecesi bin aydan daha hayırlıdır.” (Kadir, 97/3) buyruluyor.

Bin ayı da on ikiye böldüğümüz zaman, seksen küsür sene ediyor; o da bir ömür... Burası da öyle; burada bir namaz kılıyorsun, bir ömür boyunca kıldığın namaz kadar sevap alıyorsun. El-hamdü lillâh...

Bu kaçırılır mı? Yâni parası olur da, sıhhati olur da, imkân bulur da, vize alır da bir insan böyle bir şeyi kaçırır mı? Kaçırmamalı! Bilmeli bu nimetin kıymetini, kaçırmamalı! Biz elhamdü lillâh nasib etti Allah, bu nimetin içinde bulunuyoruz şu anda; çok şükür...

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ، وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي

لَشَدِيدٌ

(ابراهيم: ٧)

(*Lein şekertüm leezîdenneküm*) “Siz eğer nimetin kadrini bilir de şükrederseniz, ben sizin nimetlerinizi çoğaltırım, arttırırım.

‘Şükretmesini biliyor, daha çok vereyim!’ diye daha çok veririm. (*Ve lein kefertüm inne azâbî leşedîd*) Eğer nimetin kadrini bilmezseniz, göz yumarsanız, kör olursanız, görmezseniz, benim azabım şiddetlidir.” (İbrâhim, 14/7) buyuruyor Allah-u Teâlâ Hazretleri...

Biz çok şükrediyoruz, sonsuz şükürler olsun, hamd ü senâlar olsun Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne ki, kulları arasından biz yüzü kara, âciz, nâçiz kullarını nasîb etti, havalardan uçurdu, deryalardan geçirdi, kuş gibi yere indirdi, bu güzel diyarlara getirdi. En güzel otellerde, sıcak sular, soğuk sular, havlular, lokantalar, yemekler, etler, kebaplar, tatlılar, turşular, meyvalar...

Burası İbrâhim AS’ın duasına mazhar olmuş bir belde olduğundan... Dağlarının hepsine bakın, hepsi çatır çatır kayadır. Siyah kayadır, çatlamıştır, çatır çatırdır. On binden fazla tepe vardır burada... Saymakla bitmeyecek kadar büyük sayıda tepeler var ama hep kayadır. Bu kayalık yerde, ekin bitmez yerlerde, Allah-u Teâlâ Hazretleri buraya gelen insanlara fazl u kereminden bereket veriyor, türlü türlü nimetleri yiyoruz. Türkiye’de bulamadığımız yiyecekleri dahi burada yiyoruz. Bunların hepsi nimet... Başkalarına nasib olmuyor, bize nasib olmuş.

Bu akşam her ne kadar insanda bir mahzunluk oluyorsa da, akrabasının, hemşehrilerinin yanında olamadığı için; ama daha güzel bir yerdeyiz, belki mahzunluk şundan oluyor: O kardeşlerimiz de keşke burada olsalardı

diye böyle bir mahzunluk oluyor. Yâni, biz bu nimetlere ermişiz, onlar da erselerdi diye.

Hani Yâsin Sûresi'nin ikinci sayfasında Habîbü'n-Neccâr anlatılırken, –isim verilmiyor ama, Antakya'lı mübarek bir zât– Allah-u Teâlâ tarafından kendisine:

قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ بِمَا

غَفَرَ لِي رَبِّي

وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ

(يس: ۲۶-۲۷)

(*Kîle'dhuli'l-cenneh*) “Sen şehid oldun, buyur cennete gir!” denilince; (*Kâle yâ leyte kavmî ya'lemûn. Bimâ gaferalî rabbî ve cealenî mine'l-mükramîn.*) “Keşke kavmim, beni öldüren o câhiller, zavallılar, Rabbimin beni afv ü mağfiret ettiğini, ikramlarına mazhar insanların arasına beni de aldığını keşke bilselerdi.,,” (Yâsin, 36/26-27) diye temenni etti. “Beni öldürdüler, elleri kırılınsın!” demedi de, “Keşke, onlar da bilselerdi.” dedi.

Şehid ettiler onu da... “Yapmayın, etmeyin!” dedi diye, öbür gelen mürsellerle beraber onu da şehid ettiler. Hemen cennetteki makamı göründü. “Gir cennete!” diye Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurunca; diyor ki: “Keşke kavmim de cahillik etmeseydi, imanın ne güzel olduğunu, cennetin ne kadar güzel olduğunu bilseydi.” diye iyiliğini istiyor.

Biz de, burada bu kadar nimetler içinde olduğumuzu anlayınca, “Keşke Türkiye’dekiler de yanımızda olsaydı. Sevdiklerimiz, babalarımız, kardeşlerimiz, evlâtlarımız, akrabamız, dostlarımız, yakınlarımız yanımızda olsaydı.” diyoruz. Belki böyle bir duygu var... Memnunuz, Allah’a hamd ü senâlar olsun...

b. İnsanın Diğer Mahlûkata Üstünlüğü

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamber SAS Efendimiz, insanların en şerefli... İnsanlar da mahlûkatın en şerefli...

“—Mahlûkatın en şerefli olanı hangisi? Fil mi, zürâfâ mı, kuş mu, balık mı; ne?”

İnsan! Mahlûkatın en şerefli insanoğlu... Allah-u Teâlâ Hazretleri insanoğlunu eşref-i mahlûkat kılmış:

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ

(الإسراء: ۷۰)

(*Ve lekad kerremnâ benî âdeme*) “Biz insanı mükerrem mahlûk kıldık, muhterem varlık kıldık.” (İsrâ, 17/70) diye Kur’an-ı Kerim’de isbatlı. Yâni mükerrem olduğumuz, müşerref, şereflenmiş, yüksek, şerefli, haysiyetli, izzetli, itibarlı, kıymetli mahlûk olduğumuz Kur’an’dan belli. En şerefli biziz.

“—Melekler var bir de?”

Meleklerden de üstün olabiliriz. Eğer mü’min olursak, mü’mini kâmil olursak, şeytana

uymazsak, Allah'a isyan etmezsek, Allah'a itaakâr kul olursak; o zaman meleklerden de üstün oluruz.

Melekler günah işlemeyecek şekilde yaratılmış.

لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

(التحریم:٦)

(Lâ ya'sûna'llàhe mâ emerahüm ve yef'alûne mâ yü'merûn) “Allah'a isyan etmezler, ne emrolunursa onu yaparlar.” (Tahrim, 66/6) Tabiat kanunları gibi, yâni suyu kaynatırsan buhar olur gibi... Onlara ne vazifesi yüklenmişse, onu yaparlar.

İnsanoğlunda hayrı ve şerri işlemeğe imkân vardır. İsterse rakı içer, isterse plaja gider, isterse pavyonda eğlenir, isterse hırsızlık yapar, isterse binbir çeşit günaha dalar; mümkün, yapabilir. İsterse namaz kılar, oruç tutar, tesbih çeker, Kur'an-ı Kerim okur, haramdan kaçınır, günahlardan uzak durur, Allah'ın rızasını kazanmağa çalışır... İki yol da mümkün, imkân dairesinde, ikisini de yapabilir.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bu dünyada, imtihan için insanoğlunu ihtiyârî bir durumda bırakmış, istediği tarafı ihtiyar ediyor. İhtiyâr etmek, seçmek demek... Bir tarafı seçiyor.

“—Nereyi seçtin kulum?”

“—Hayrı seçtim yâ Rabbî, ibadeti seçtim yâ Rabbî! Sana kulluk tarafını tercih ettim; nefsim ağır gelse de, uykusuz kalsam da, yorgunluk

çeksem de, masraf olsa da, zahmet olsa da, sonunda hapse girmek veya şehid olmak olsa da senin yolundayım!

Serbest... Başkaları da başka türlü hareket etmişler, işte tarih boyunca görüyoruz. Namlı, azılı münkirler, kâfirler, zalimler var... Firavunlar, Nemrutlar, Kàrunlar, Ebû Cehiller, Ebû Lehebler var... Onları da biliyoruz. Bu dünyada insanoğlu serbest... İyi hareket ettiği zaman eşref-i mahlûkat iken, insanların en şerefli oluyor.

Peygamber Efendimiz de Eşrefü'l-mürselîn... Yâni Allah'ın gönderdiği yüz yirmi dört bin peygamber içinde, en şerefli, en yükseği o... Cennetteki makamların en üstünde olacak olan, Makàm-ı Mahmud'un sahibi Rasûlüllah SAS Efendimiz... Allah-u Teâlâ Hazretleri onu sevmiş, sevdiği bir kul olarak yaratmış. Her türlü güzelliği kendisine ihsân etmiş, imkân bahşetmiş. Eşrefü'l mahlûkât, Eşrefü'l-mürselîn, Eşref-i veled-i benî Âdem, Seyyid-i veled-i benî Âdem, Seyyidü'l-evvelîne ve'l-âhirîn, Ekremü'r-rusül... *Ekrem*, en soylu demek; *seyyid*, efendi demek; *eşref*, en şerefli demek... Bütün bu vasıflara bihakkın Rasûlüllah SAS Efendimiz sahip...

Kur'an'dan ayetlerle bunun böyle olduğu belli, tarihten belli... Bir de tarih boyutu var. Meselâ, Levh-i Mahfuz'da Adem AS, "*Lâ ilâhe illa'llâh*" sözünü görmüş. Allah'tan başka ma'bud yok, ilâh yok, sadece ibadet edilecek olan Allah var. Bütün yüzyirmidörtbin peygamberin, insanoğlu arasında öğretmeğe çalıştığı en büyük hakikat

bu... Allah'tan başka tapılacak, ibadet edilecek ilah yok; ancak Allah var, sadece ve sadece bir tek, vâhid ü ehad ü ferd ü samed Allah var... Bütün yüzyirmidörtbin peygamber, bu “*Lâ ilâhe illa'llâh*” için çalışmış.

O cümlelerin arkasında da “*Muhammedün rasûlü'llâh*” var... Muhammed Allah'ın elçisi, Muhammed Allah'ın rasûlü... Daha Âdem AS'ın yaratılması zamanından bu işler belli... Neden? Mukadderatı yazan Allah-u Teâlâ Hazretleri evveli ve ahiri bildiği için ve Levh-i Mahfuz'a yazdığı için...

“—Nereden anlayabiliriz bunu? Bunun böyle olduğu acaba efsane mi, zayıf rivayet mi, acaba hurafe mi?”

Hayır, değil... Kur'an-ı Kerim bildiriyor:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً، قَالُوا أَتَجْعَلُ

فِيهَا مَنْ يَفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ، وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ، قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ

(البقرة: ۳۰)

(*Ve iz kâle rabbüke li'l-melâiketü innî câilün fi'l-ardı halîfeh*) Allah-u Teâlâ Hazretleri meleklerine buyurmuş ki: “Yeryüzünde halife olacak, yeryüzüne hâkim olacak, eşref-i mahlûkat olacak insan cinsini yaratacağım!”

buyurdu Allah-u Teâlâ Hazretleri ezelde, bizim bilmediğimiz çok eski zamanlarda... Kur'an-ı Kerim'de böyle bildiriliyor. (*Innî câilün fi'l-ardı halîfeh*) “Yeryüzünde halîfetullah sıfatına sahip olacak, bir mükerrem, eşref-i mahlûkat yaratacağım.” dedi.

Melekler ne dediler? Kur'an-ı Kerim'den biliyoruz yine, biz bilemezdik: (*Kâlû e tec'alü fîhâ men yüfsidü fîhâ ve yüsfikü'ddimâ'*) “Yâ Rabbi, orayı karma karış karıştıran, ortalığı fesada boğan ve birbirinin kanını döken o insan cinsini mi yaratacaksın?”

Daha yaratılmış değil, yaratacağım diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri... Melekler diyorlar ki: “Öyle yapacak insanları mı yaratacaksın?” Melekler nereden biliyorlar kan dökceğini, savaş yapacağını, birbirleriyle çarpışacağını, zulmedeceğini? Levh-i Mahfuz'da yazılı... Allah-u Teâlâ Hazretleri takdir kalemiyle Levh-i Mahfuz'a yazmış, şunlar olacak diye; olmadan yazmış. Yâni tasarım diyoruz. Bir şeyi yapmadan önce tasarımını yapıyorlar, kâğıdın üzerine çiziyorlar. Ondan sonra ustalar ona göre yapıyor evi...

Ama Allah-u Teâlâ Hazretleri olmuş ve olacakları Levh-i Mahfuz'a yazdı. Onun için, melekler orada, “Yâ Rabbi, yaratacakmışsın böyle bir mahlûk, tamam... Ama bunlar böyle harb edeceklermiş, darb edeceklermiş, birbirlerini keseceklermiş... Kimisi kâfir olacakmış, kimisi mü'min olacakmış. (*Ve nahnü nüsebbihu bi-hamdike ve nükaddisü lek*) Biz sana hamd ü senâ ediyoruz, seni takdis ediyoruz, sana ibadet

ediyoruz. Biz varız ya! Hiç günah işlemeyen, hiç âsî olmayan, sırf senin emirlerini tutan nurdan mahlûklar...”

Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurdu ki: (*Kâle innî a'lemu mâ lâ ta'lemûn*) “Ben sizin bilmediğiniz şeyleri biliyorum.” (Bakara: 30)

Demek ki, melekler ne olacağını biliyordu. Adem AS da biliyordu. Kendisi yaratıldığı zaman, kendisinin neslinden bir Muhammed-i Mustafâ geleceğini biliyordu. Yâni bu hurafe değil, efsane değil... Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

كنت نبياً وأدم بين الماء والتين

(*Küntü nebiyyen ve âdemü beyne'l-mâi ve't-tîn*) “Adem daha su ile toprak arasında iken, toprak suyla karılmamışken, Adem'in yaratılacağı çamur daha oluşmamışken, ben peygamberdim.” diyor.

Ne demek? Levh-i Mahfuz'a böyle yazılmış demek. Yâni, hakîkî, sağlam delillerle konuşalım diye bunları söylüyorum.

c. Mûsâ AS'ın Adem Atamız'a Çıkışması

Peygamber Efendimiz'in İmam Buhârî'nin *Sahih*'inde yazılmış bir hadis-i şerifi var:

Mûsâ AS, Adem AS ile karşılaşınca... Mi'rac'da Peygamber Efendimiz müşahede eylemiş. Peygamberlere imamlık yaptı ya, Mi'rac'da gördü ya hepsini, göğün tabakalarını çıktığı zaman... Onlar da bizim bilemediğimiz esrârengiz şeyler...

Nasib olmayan bilmez. Mekke'ye gelmeyen Mekke'yi bilmez, Harem-i Şerif'i bilmez, burdaki şeyleri bilmez. Tatmayan bilmez. Hiç tadını tatmamış olan bir insan muzla ananasın, muzla mangonun tadını farketmez, arasında ne fark var bilmez. Portakalla mandalınanın farkını ancak tadan bilir.

Adem AS'a ne demiş Mûsâ AS? Asabîymiş, sinirliymiş. Hârûn AS'ın yakasına ve sakalına yapışmış:

“—Ben Tur Dağı'nda iken, sen bu adamların bu buzağuyu yapıp da, buna tapınmasına niye müsaade ettin?” demiş.

O da demiş ki:

يَبْنُومَ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي، إِنِّي خَشِيتُ
أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ

قَوْلِي

(طه:٩٤)

(Yebneümme, lâ te'huz bi-lihyetî ve lâ bi-re'sî)
“Ey anamın oğlu,

kardeşim, saçımı sakalımı çekiştirip durma, yakamı paçamı yakalayıp durma! (Innî haşîtu en tekûle ferrakte beyne benî isrâile ve lem terkub kavî) ‘Benim sözümü dinlemedin, kavmin arasında ayrılık gayrılık çıkarttırdın, fitneye sebep oldun!’ dersin diye korktum, onun için ses çıkartamadım.” (Tâhâ, 20/94)

Ama Mûsâ AS asabî... Hârûn AS'ın sakalına yapışmış, çekiştirmeğe başlamış:

“—Niye buzağıyı yaptırttın, niye buzağıya tapıldığı zaman ortalığı karmakarış etmedin, niye müsaade ettin?” filân diye...

Ama ulü'l-azm peygamber, büyük peygamber. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin, muhsin kullardan olduğunu söylediği kimse...

Neden büyük, muhterem kardeşlerim? Kolay değil; sen git bakalım Firavun'un karşısına da, kendisine tapınılan bir herife de, “Sen tapınılacak adam değilsin yâ, ne oluyorsun?” diye söyle bakalım, hadi göreyim! Hanginizin yüreği varsa, çıksın da, gitsin de bir söylesin; göreyim hadi bakalım! Kesiyor adam...

Millet onu tanrı edinmiş, Firavun'a tapınıyor. O da: “Sizin için benden başka bir tanrı kabul edemem, yok öyle bir şey, ben sizin tanrınızım.” diyor.

أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى

(النّازعات:٢٤)

(*Ene rabbükümü'l-a'lâ*) “Ben sizin en yüce rabbinizim!” diyor. (Nâziât, 2-794)

Sen misin o sözü söyleyen; Allah da cezasını veriyor ama, tanrılık dâvâsında bulunmuş.

Mûsâ AS gidiyor, hem de suçlu... Bir kavgada bir yumruk vurmuş, karşı taraftan bir adam ölüvermiş. Bir de cinayet zanlısı, sanık yâni... Yakalayıp, onun için bile kafasını kesebilirler.

“Sen birisini yumrukladın, öldürdün.” filân diye... Korkuyor, *haşîtü* diyor, *ehâfû* diyor, korkuyorum diyor; Kur’an-ı Kerim’den biliyoruz korktuğunu... Allah da ona diyor ki:

“—Git bakalım, Firavun’a bunları anlat!” diyor.

لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَى

(طه:٤٦)

(*Lâ tahâfâ innenî meakümâ esmeu ve erâ*)
“Kormayın; sen de korkma, Hârûn AS da korkmayın, ben sizin yanınızdayım! Rabbinizim ben sizin, ben her şeyi görüyorum ve işitiyorum.”
(Tâhâ, 20/46) diye gönderiyor.

O zaman Allah’tan aldıkları kuvvetle gidip, söylediler ama, herkes yapamaz. Yapılan işleri anlamak için, kendinizi onun yerine koyun! Hadi bakalım gidin, söyleyin!

Adamcağızın birisi söyledi. Anıtkabir’de merasim yapılırken:

“—Bu merasimleri yapmayın, Kur’an-ı Kerim’e uyun!” dedi.

Hemen hapse attılar. “Bir tarikatla, bir teşkilatla ilgisi var mı, yok mu?” diye incelediler. “Eskiden solcuymuş da, sonradan tevbekâr olmuş, adamcağız kendiliğinden bunu yapmış.” dediler, ama çok kızdılar. Hâlâ hapiste... “Kur’an-ı Kerim’e uyun!” dedi diye neler oluyor. Öldürebilirler de, asabilirler de, hapiste çürütebilirler de... Hadi bakalım söyle! Zor yâni.

İbrâhim AS'ın yaptığı işi yapmak çok zor... Nemrud'un karşısına çık da konuş, çatır çatır onların putlarını kır; zor iş...

Mûsâ AS ne yaptı Mi'rac'da... Mûsâ AS'ın seciyyesini, karakterini anlatmak için bunları söyledim. Hazret-i Ömer de asabî idi. Peygamber Efendimiz de bazan asabîleşirdi, kızdı mı alnındaki damarı fenâ halde kabarırdı. Kızmak var... Allah için kızmak var, Allah için sevmek var; her zaman öyle yumuşaklık yok tereyağı gibi... Bazen çelik gibi olacak, bazen yay gibi olacak, bazen demir yumruk gibi olacak müslüman... Bazen kale gibi olacak, bazen aslan gibi olacak, bazen şahin gibi olacak, bazen kaplan gibi olacak...

Mûsâ AS böyle... (*Aleyhi's-selâm*) ne demek, "Ona selâm olsun!" demek... (*Alâ nebiyyinâ ve aleyhi's-selâm*) "Hem bizim Peygamberimiz'e, hem ona salât ü selâm olsun..." Seviyoruz, sevdiğimiz için çocuklarımıza Mûsâ, İsâ adını veriyoruz. Sakınmayız, gocunmayız.

Ne demiş Adem Atamız'ın yanına gelince:

انت الذى تخرجنا من الجنة؟

(*E ente'llezî tuhricunâ mine'l-cenneh?*) "Sen değil misin Allah'ın emrini dinlemeyip de, o ağaca varıp da, o meyvadan yeyip de bizi cennetten çıkartan?"

Bak bak, dedesine çatıyor! Dedesine ne diyor: "Sen bizi cennetten niye çıkarttın? Sabretseydin, yaklaşmasaydın o ağaca, o

meyvadan yemeseydin! Cennetten çıkarttın bizi, işte dünyaya düştük böyle... Firavunlar var, dinsizler var, Hâmânlar var, Kàrunlar var...”

O zaman Adem AS diyor ki:

اتلومنى بشئٍ جفَّ القلم؟

(*E telûmünî bi-şey'in ceffe'l-kalemü*) “Beni, takdir kaleminin yazıp da mürekkebinin kurduğu bir olaydan dolayı mı ayıplamağa çalışıyorsun yâ Mûsâ?”

“Kaderde bu var, Ademoğlu yeryüzüne inecek, nesli sürecektir diye takdir edilmiş. Levh-i Mahfuz’da böyle yazılmış, ondan oldu bu.” demek istiyor, kadere işaret ediyor. “O zaman susturdu.” diyor Peygamber Efendimiz.

Mûsâ AS ne desin? Kader... (*Âmentü bi’llâhi ve melâiketihî*) “Allah’a inanıyoruz, meleklerine inanıyoruz. (*Ve kütübihî*) İndirdiği kitaplara inanıyoruz. (*Ve rusulihî*) Gönderdiği peygamberlere inanıyoruz. (*Ve’l-yevmi’l-âhiri*) Ahirete inanıyoruz.” Ahirette Rasûlüllah Efendimiz’e kavuşacağız. Şimdi Mevlid Kandilinde onun hatırasına konuşma yapıyoruz. Cennette buluşacağız inşâallah, Allah lütfederse... (*Ve bi’l-kaderi*) “Kadere de inanmışız. (*Hayrihî ve şerrihî mina’llâhi teâlâ*) Başına gelen olaylar, hayır da, şer de hepsi Allah’tan...” Üzülme yâ!

من آمن بالقدر، أمن من الكدر.

(Men âmene bi'l-kader, emine mine'l-keder)
“Kadere inanan kederden uzak olur.” Üzülme,
ne yapalım, kader böyle, takdir-i ilâhî...

d. Peygamber Efendimiz'in Önceden Bildirilmesi

Adem AS da, Peygamber Efendimiz'in kendi evlâtları arasından geleceğini biliyordu. Başka kim biliyordu? Bütün peygamberler biliyordu. Ahir zaman peygamberini hepsi biliyorlardı, çünkü Allah bildiriyordu. Çünkü her peygambere Allah:

“—Eğer sizin ümmetinizden birileri ahir zamana yetişirse, sizin ümmetiniz o zamana kadar devam ederse; o zaman o peygambere tabî olsunlar!” diye tenbih ediyordu.

Bu da Kur'an-ı Kerim'de var, bu da ayetle sabit... Çünkü meselâ burada yahudilik gelmiştir, ondan sonra hristiyanlık yayılmıştır da, şuraya hristiyanlık gelmemiştir, yahudilik kalmıştır. Öbür tarafta yahudilik de gelmemiştir de, o eski peygamberin zamanındaki din vardır... Hepsi âhir zamanda bir âhir zaman peygamberi gelecek diye, şânını, namını, kıymetini, izzetini, itibarını biliyorlardı Peygamber Efendimiz'in... Hepsi biliyorlardı. Hepsi âhir zaman peygamberinin zamanına yetişmeyi, ümmetinden olmayı temennî ediyorlardı.

Başka kim biliyordu? İbrâhim AS biliyordu. Allah emretti:

“—Hadi bakalım, hanımını al! Bu doğan güzel, nur yüzlü çocuğun İsmâil'i al! Hadi bakalım,

güneye doğru yürü, Ürdün'den, Filistin'den çölleri geç! Çatır çatır siyah taşlı dağların arasında ekin bitmez vâdiye hanımını, bu güzel çocuğunu bırak gel yâ İbrâhim!”

İbrâhim ne demekmiş; *ebün rahîmün*, çok merhametli baba demekmiş. Kur'an-ı Kerim'de bildiriliyor:

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ

(هو:د:٧٥)

(*Inne ibrahîme halîmün evvâhün münîb*) “Çok gözü yaşlı, çok rikkatli, çok gözü yaşlı, çok halîm bir insandı İbrâhim Aleyhisselâm...” (Hûd, 11/75) Bakmayın Nemrud'a karşı arslanlığına! O zaman arslan, ama kendisi çok merhametli idi. Hiç bir yemeği misafirsiz yememiş, hep böyle misafir çağırmış. Hep misafirle yemek yemiş, misafiri sevmiş.

İbrâhim AS merhametli ama, oraya karısını bıraktı. Zemzem'in olduğu yere, vâdinin orta yerine Hâcer Vâlidemizi bıraktı. Yanında da İsmâil Aleyhisselâm, süt emen çocuk... Bıraktı gidiyor.

Hâcer Vâlidemiz şaşırıldı. Kocası İbrâhim AS, peygamber; Hâcer Vâlidemiz de İbrâhim AS'a inanmış, onun ümmetinden, mü'min kadın... Dedi ki:

“—Yâ İbrâhim! Bırakıp bizi gidiyorsun; bunu Allah'ın emriyle mi yapıyorsun, bizi kime bırakıp gidiyorsun?” Dedi ki:

“—Evet, Allah’ın emriyle...”

“—Eh, o zaman Allah bize kâfi gelir.” dedi Hâcer Vâlidemiz. Bak, imanın güzelliğini görün! “Mâdem Allah emretmiş, o zaman Allah bizi kayıracak.” dedi.

Amma muhterem kardeşlerim, bu rivayetlerin tarihin içindeki cümlelerini alın, yaşayın onları! Yâni sen, hanımını ve çocuğunu böyle تنها bir yere bırakabilir misin? Böyle bir rüya görsen, bırakabilir misin? Bırakılmaz, kolay kolay bırakılmaz.

Sâre isimli hanımından çocuğu olmuyordu, kıyırdı. Hâcer Vâlidemiz’i, Sâre Vâlidemiz hediye etti câriye olarak. Hâcer Vâlidemiz’den bir çocuk oldu. Çocuk çok kıymetli, bırakılmaz. Hanım da kıymetli, çünkü çocuk yapıyor. Hani kavgacı, istenmeyen hanım olur da, boşanıyor filân gibi değil yâni.

Hâcer Vâlidemiz’in durumunu düşün: Kocasını bırakıp gidiyor bir kadını... Telâş içinde, heyecan içinde soruyor:

“—Bizi bırakıp nereye gidiyorsun yâ İbrâhim?” E gidiyor... İçi kan ağlayarak gidiyor İbrâhim AS...

“—E Allah emretti, işte bırakıp gidiyorum.”

“—Eh, o zaman Allah bize yeter.”

Bakın, işte bu tevekkül... Tevekkül ne demekmiş: Allah’a dayanmak, Allah yeter, Allah bana kâfidir demek... Ama ev yok, otel yok, Mescid-i Haram yok, Zemzem suyu yok, çarşı yok, pazar yok, insan yok, ev yok, ağaç yok, gölge yok, çimen yok, yiyecek yok... Öyle bırakıyor. Ve bu

da, “*Tevekkeltü ale’llâh*” diyor. Bunlar büyük olaylar, unutulmayacak olaylar, bunları insanın yaşaması lâzım!

İbrâhim AS tepeye gelince, şöyle aşağıya doğru baktı, ellerini kaldırdı, gözyaşları içinde dua etti, dedi ki:

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ
عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ

رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْعِدَةً مِنَ النَّاسِ
تَهْوَى إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ
يَشْكُرُونَ

(ابراهيم: ٢٧)

(*Rabbenâ innî eskentü min zürriyetî bi-vâdin gayri zî zer'in inde beytike'l-muharrem*) “Yâ Rabbi! Ben senin emrin üzere, ailemden bir grubu bu ekin bitmez vadiye yerleştirdim, bıraktım buraya... Burada mescid yapılınsın, insanlar burada ibadet etsinler diye...” Bunun böyle olacağını olmadan bildiği için, böyle dua ediyor. (*Rabbenâ li-yukîmü's-salâte*) “İnsanlar namaz kılsınlar diye... (*Fec'al ef'ideten mine'n-nâsi tehvî ileyhim*) İnsanların gönüllerine bir aşk şevk ver, ziyaret etmek şevki ver, insanlar buraya ziyarete gelsinler.” Daha ev yok, çöl orası... (*Ve'rzukhüm mine's-semerât*) Burada bıraktığım şu evlâtlarıma da meyvalar ikram et!”

Semere, meyva demek, mahsûl demek... Meselâ buğdayı ekersen, semeresi başak olur... İnciri ekersen, semeresi incir yemişi olur... Karpuzun çekirdeğini ekersen, karpuz olur.

(*Leallehüm yeşkürûn*) “Bunlara türlü türlü nimetler ver, şükretsinler yâ Rabbi!” (İbrahim, 14/37) dedi, dua etti.

رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا
عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ

(البقرة: ۱۲۹)

(*Rabbenâ ve'b'as fîhim rasûlen minhüm*) “Bunların içinden bir peygamber çıkar. (*Yetlû aleyhim âyâtike*) Senin ayetlerini buraya toplaşacak olan insanlara bildirsin diye bir peygamber çıkart!” (Bakara, 2/129) diye böyle dua etti.

İbrâhim AS da, neslinden Hazret-i Muhammed'in geleceğini biliyor. Hattâ o çocuklarının orada ölmeyeceğini, onların büyüyeceğini, oraya insanların toplanacağını, oraya hac yapılacağını biliyor. Bildiği için öyle dua ediyor.

Bütün bunları niçin söylüyorum: Demek ki, kader kalemi Levh-i Mahfuz'a yazmış, “Böyle bir büyük Peygamber gelecek!” diye; herkes biliyor bunu... Peygamberler biliyor, Adem AS biliyor, İbrâhim AS biliyor, İsmâil AS biliyor... Hepsi biliyorlar. Hattâ yahudiler, Peygamber Efendimiz gelmeden, “Onun gelmesi yakındır!” diye bekliyorlardı. İşte biz böyle bir Peygamberin ümmetiyiz.

e. Peygamber SAS'ın Kendisini Anlatması

Peygamber SAS Efendimiz'e sormuşlar:

“—Sen nasılsın, nicesin? Evsafın, sıfatların, niteliklerin nicedir? Yâ Rasûlallah, biraz kendinden bize bahsetsene!” demişler.

O zaman Peygamber SAS Efendimiz kendisi hakkında bilgi vermiş ashabına... Buyurmuş ki:¹

أَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ، إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى خَلَقَ
الْخَلْقَ فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمْ؛ ثُمَّ جَعَلَهُمْ فِرْقَتَيْنِ،
فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمْ فِرْقَةً؛ ثُمَّ جَعَلَهُمْ قَبَائِلَ،
فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمْ قَبِيلَةً؛ ثُمَّ جَعَلَهُمْ بُيُوتًا،
فَجَعَلَنِي فِي

خَيْرِهِمْ بَيْتًا؛ فَأَنَا خَيْرُكُمْ بَيْتًا، وَأَنَا خَيْرُكُمْ
نَفْسًا

(حم. ت. طب. عن مطلب بن ابي وداعة)

RE. 152/1 (*Ene muhammedü'bnü abdi'l-muttalib*) “Ben Abdülmuttalib'in torunu Muhammed'im.”

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.XII, s.54, no:3541; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müs-
ned*, c.I, s.210, no:1788; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.41,
no:95; Muttalib ibn-i Ebî Vedâa RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.415, no:31950; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII,
s.33, no:5733.

Peygamber Efendimiz'in bir ismi *Muhammed*'dir. Kur'an-ı Kerim'de dört yerde Muhammed ismi geçiyor. Birisi:

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ

(آل عمران: ١٤٤)

(*Ve mâ muhammedin illâ rasûl, kad halet mi kablihi'r-rusûl*) [Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir.] (Âl-i İmran, 3/144) İkincisi:

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ
اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

(الاحزاب: ٤٠)

(*Mâ kâne muhammedün ebâ ehadin min ricâliküm ve lâkin rasûla'llâhi ve hâtemen nebiyyîn*) [Muhammed sizin erkeklerinizden hiç birinin babası değildir. Fakat o Allah'ın rasûlü ve peygamberlerin sonuncusudur.] (Ahzâb, 33/40) Üçüncüsü:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ

(الفتح: ٢١)

(*Muhammedün rasûlü'llâh, ve'llezîne meahû eşiddâü ale'lküffâri ruhamâü beynehüm*) [Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde

bulunanlar kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler.] (Fetih, 48/29) Dördüncüsü:

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا بِمَا
نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ

الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ

(محمد:۲)

(*Ve'llezîne âmenû ve amilü's-sàlihàti ve âmenû bimâ ünzile alâ muhammedin ve hüve'l-hakku min rabbihim keffera anhüm seyyiâtihim ve asleha bâlehüm.*) [İman edip salih ameller işleyenlerin, Rableri tarafından hak olarak Muhammed'e indirilene inananların günahlarını Allah örtmüş ve hallerini düzeltmiştir.] (Muhammed, 47/2)

Bunlardan başka, Saf Sûresi'nde Ahmed ismi de geçiyor:

وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ

(الصّف:۱)

(*Ve mübeşşiren bi-rasûlin ye'tî min ba'di'smühû ahmed*) “Benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim.” (Saf, 61/6) dedi Hazret-i İsâ AS.

Niye, “Abdülmuttalib’in oğlu Muhammed'im!” diyor? Çünkü babası öldüğünden, dedesi Abdülmuttalib kendisine baktı, büyüttü. Peygamber

Efendimiz doğmadan evvel babası Abdullah vefat etmişti. Dedesi büyüttü, ismini dedesi verdi. Onun için Abdülmuttalib'in Muhammed'i derlerdi. Halbuki, Abdülmuttalib'in oğlu, Abdullah'ın oğlu Muhammed ama; (*Ene muhammedü'bnü abdi'l-muttalib*) "Ben Abdülmuttalib'in oğlu, yâni torunu Muhammed'im!" diyor. Devam ediyor:

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى خَلَقَ الْخَلْقَ فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمْ؛

(*Inna'llàhe teâlâ haleka'l-halka fecealenî fî hayrihim*) "Allah-u Teâlâ Hazretleri mahlûkatı yarattığı zaman; yerleri, gökleri, melekleri, insi, cinni, dağları, taşları, ağaçları, kurtları, kuşları, balıkları, çiçekleri yarattığı zaman, beni en hayırlı mahlûk olarak yarattı." Yâni insan olarak yarattı. Başka bir şey de olabilirdi. Kurtlar kuşlar hepsi bizim gibi birer ümmet aslında... Hepsinin canı var, zikri var, Allah'a ibadeti var.

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ

تَسْبِيحَهُمْ

(الاسراء: ٤٤)

(*Ve in min şey'in illâ yüsebbihu bi-hamdihî ve lâkin tefkahûne tesbîhahüm*) (İsrâ, 17/44) Hepsi Allah'ı tesbih ediyor da, biz tesbihini duyamıyoruz. Hepsinin Allah'a ibadeti var. Biz insan olarak gelişmiş mahlûkuz, ötekilerin de az çok bilgisi var.

“Beni mahlûkatın en hayırlısı olarak, insan cinsinden yarattı.” Cinlerden de olabilirdi ama, cinlerden değil...

ثُمَّ جَعَلَهُمْ فِرْقَتَيْنِ، فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمْ فِرْقَةً؛ ثُمَّ
جَعَلَهُمْ

قَبَائِلَ، فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمْ قَبِيلَةً؛ ثُمَّ جَعَلَهُمْ
بُيُوتًا، فَجَعَلَنِي

فِي خَيْرِهِمْ بَيْتًا؛ فَأَنَا خَيْرُكُمْ بَيْتًا، وَأَنَا خَيْرُكُمْ
نَفْسًا.

(Sümme cealehüm fırkateyni ve fecealenî fî hayrihim fırkaten) “Sonra fırkalara ayırdığı zaman, beni en hayırlı fırkadan eyledi.” Yâni, Peygamber Efendimiz’in soyu dâimâ en hayırlı... (Sümme cealehüm kabâile fecealenî fî hayrihim kabîleten) “Sonra, çeşitli kabileleri yarattığı zaman, beni en hayırlı kabileden kıldı. En şerefli, en dindar, en müttakî kabileden kıldı. (Sümme cealehüm büyûten fecealenî fî hayrihim beyten) Sonra her kabilenin de ahalisi var, evleri var, ev ev, hane hane; beni en hayırlı evden eyledi.” (Feene hayrüküm beyten, ve ene hayrüküm nefsen) “Ben sizin soyca, evce, asâlet cihetinden en soylunuzum, en hayırlınızım; kişilik olarak da, şahsen de en hayırlınızım.” Kendisi hakkındaki bir bilgisi böyle...

f. Ben Ademoğullarının Efendisiyim!

İkinci hadis-i şerif... Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَلَا فَخْرَ؛ وَبِيَدِي
لِوَاءِ الْحَمْدِ، وَلَا

فَخْرَ؛ وَمَا مِنْ نَبِيٍّ يَوْمَئِذٍ آدَمُ فَمَنْ سِوَاهُ، إِلَّا تَحْتَ
لِوَائِي؛ وَأَنَا

أَوَّلُ مَنْ تَنْشَقُّ عَنْهُ الْأَرْضُ وَلَا فَخْرَ؛ وَأَنَا أَوَّلُ
شَافِعٍ وَأَوَّلُ مُشَفِّعٍ

وَلَا فَخْرَ

(حم. ت. حسن، ه. عن أبي سعيد)

RE. 152/2 (*Ene seyyidü veledi âdeme yev-me'l-kıyâmeti ve lâ fahr*) “Kıyamet gününde Ademoğulları mahşer yerinde toplandığı zaman, bütün Ademoğullarının seyyidi, efendisi-

² Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.308, no:3148; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1440, no:4308; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.2, no:11000; Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XIV, s.398, no:6478; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan. Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.XIII, s.401, no:7493; Abdullah ibn-i Selâm RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.530, no:31882; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.15, no:11; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.25, no:5712.

yim; öğünmek yok...” Allah bunu vermiş ama, ben mütevâzi bir insanım, öyle öğünmeyi, böbürlenmeyi sevmiyorum. Siz sordunuz diye söylüyorum, öğünmek maksadıyla söylemiyorum; mahşer yerinde en şerefli ben olacağım.

(Ve bi-yedî livâü'l-hamdi ve lâ fahr) “Elimde Livâü'l-Hamd, Hamd Sancağı olacak; öğünmek yok...” Anlı şanlı Hamd Sancağı dalgalanacak Peygamber Efendimiz'in elinde... Bu çok büyük bir şeref! Herkes o bayraktan Rasûlüllah Efendimiz'i görecektir, bütün iyi insanlar Peygamber Efendimiz'in bayrağının altına gelecekler. O bir işaret, o bayrak orada dalgalandıkça, herkes o bayrağın altına gelecek.

(Ve mâ min nebiyyin yevme izin âdem, femin sivâhü illâ tahte livâî) “Adem AS ve Adem AS'dan sonra cihana gelmiş bütün peygamberler, o bayrağın altına gelecekler.” Mûsâ AS, İsâ AS, İbrâhim AS, Nuh AS... Hepsi Peygamber Efendimiz'in bayrağının altında toplanacaklar.

(Ve ene evvelü men teşakku anhü'l-arda ve lâ fahr) “İlk önce kabirden kalkacak, kabri açılıp da mahşer yerine ilk gidecek olan ben olacağım; öğünmek yok ama, o şeref bana ait...”

(Ve ene evvelü şâfiin ve evvelü müşeffain ve lâ fahr) “İlk defa şefaata edilecek olan, şefaati de kabul edilecek olan ben olacağım; öğünmek yok...”

Allah'ın kendisine verdiği makamları Peygamber Efendimiz böyle ifade etmiş. Yâni, Ademoğulları içinde en yüksek makamın, Makâm-ı Mahmud'un sahibi; Livâü'l-Hamd'in sahibi, ilk defa mahşer

yerine gidecek olan, ilk defa şefa'at edecek olan...

g. Ben Peygamberlerin Efendisiyim!

Başka bir hadis-i şerifinde şöyle buyuruyor: ki:³

أَنَا سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ إِذَا بُعِثُوا، وَسَابِقُهُمْ إِذَا
وَرَدُوا، وَمُبَشِّرُهُمْ إِذَا

أُبْلِسُوا، وَإِمَامِهِمْ إِذَا سَجَدُوا، وَأَقْرَبُهُمْ مَجْلِسًا
إِذَا اجْتَمَعُوا؟

أَتَكَلَّمُ، فَيُصَدِّقُنِي؛ وَأَشْفَعُ، فَيُشَفِّعُنِي؛ وَأَسْأَلُ،
فَيُعْطِينِي

(ابن النجار عن أم كرز)

RE. 152/4 (*Ene seyyidü'l-mürselîne izâ buisû, ve sâbikuhüm izâ veradû, ve mübeşşiruhüm izâ üblisû, ve imâmühüm izâ secedû, ve akrabühüm meclisen ize'ctemeù, etekellemü feyusaddikunî, ve eşfeu feyüşeffiunî, ve es'elü feyu'tînî*)

Buyurmuş ki Peygamber SAS Efendimiz:

(*Ene seyyidü'l-mürselîne izâ buisû*) “Ben peygamberlerin efendisiyim, ba'soldukları zaman... İnsanlar ba'sü ba'de'l-mevt olup, sonra

³ *Kenzü'l-Ummâl*, c.11, s.584, no:32043; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.17, no:5701.

kabirlerinden kalkıp mahşer yerine gittikleri zaman, peygamberlerin seyyidi, serveri ben olacağım. (Ve sâbikuhüm izâ veredû) Mahşer yerine varılacağı zaman, ilkönce ben gideceğim.”

(Ve mübeşşiruhüm izâ üblisû) “Mahşer gününün korkularını, sıkıntılarını, dehşetini görüp de, ‘Eyvah, acaba halimiz nice olacak? Vay benim halime, vay beni anam doğurmasaydı keşke... Nefsî, nefsî, benim canım ne olacak?’ diye herkesin telaşa düştüğü zamanda, onlara müjdeyi verecek ben olacağım.”

Çünkü mahşer gününde insanlar, Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin heybetinden, gazabından çok korkacaklar. Herkes tir tir titreyecek, herkesin gözü yerde olacak, kimse başını kaldırıp bakamayacak. Herkes kendi başının telaşına düşecek:

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ فَلَّ أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ

(المؤمنون: ١٠١)

(Fe izâ nüfiha fi’s-sûri felâ ensâbe beynehüm) “Sûra üfürüldü mü, insanlar arasındaki akrabalık bağlarını düşünen kalmayacak.” (Mü’min, 23/101) Bu benim kardeşimdi, amcamın oğluydu, büyük kardeşimdi, küçük kardeşimdi... Yok öyle; neseb düşüncesi kalmayacak.

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ . وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ . وَصَاحِبَتِهِ

وَبَنِيهِ

(عبث: ٣١-٣٤)

(*Yevme yefirrü'l-mer'ü min ahîh.*) “Herkes kardeşinden kaçacak, hak ister diye... (*Ve ümmihî ve ebîh*) Anasından, babasından kaçacak.” (Abese: 34-36) Neseb bağı kalmadı ya, anası şimdi oğlunda hakkı olduğu için hak ister diye; babası oğlunda hakkı olduğu için hak ister diye, anasından babasından kaçacak. Halbuki dünyada olsaydı, “Anacığım!” diye sarılırdı. “Babacığım kurtar beni!” diye babasının arkasına saklanırdı. Orada kaçacak.

Anne baba da evlâdından kaçacak. “Ben buna iyi babalık yapamadım. Bu beni şimdi Allah’a şikâyet eder, Allah’ın huzurunda benden hak ister.” filân diye ondan kaçacak.

(*Vesâhibetihî*) “Karısından kaçacak.” Türkiye’de iken kazaklık vardı, Anadolu erkekliği vardı. İki tane tokat çakıyordu suratına, kadın susuyordu. Niye?

“—E kazak erkek... Burma bıyıklı, pos bıyıklı bizim Anadolu erkeği patlatır.”

Burada vurur ama, ahirette karısından kaçacak. Neden? “Ben buna vurmuştum, döğmüştüm; şimdi bu, ‘Yâ Rabbi, bu beni döğmüştü, ağlatmıştı, burnumu kanatmıştı, kafamı duvara vurmuştu. Yere yatırmıştı, tekmelemişti.’ diye Allah’tan hak ister.” diye.

(*Ve benîhi*) “Çocuklarından kaçacak.” Vazifemi yapmadım, çocuklar şimdi benden hesap sorar diye... Ve çocuklar annesinden, babasından davacı olacak. Hangi hususlarda? Dinini öğretmediği zaman...

“—Öğretmedi yâ Rabbi! Bana Kur’an’ı öğretmedi, İslâm’ı öğretmedi, ben bilmiyorum. Ben böyle başıboş yetiştim. İşte bu adam, bu babam olacak herif bana İslâm’ı öğretmedi.” diyecek.

قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا

(التحریم: ٦)

(*Kù enfüseküüm ve ehlîküüm nâren*) [Kendinizi ve ailenizi cehennemden koruyun!] (Tahrîm, 66/6) buyruluyor. Kendisini ve çoluk çocuğunu cehennemden korumak vazifesi babanın...

لِكُلِّ امْرِيٍّ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ

(عبث: ٢٧)

(*Li-küllî’mriin minhüm yevme izin şe’nün yu’nîh*) “Herkesin işi başından aşacak o gün, herkes korkacak, telâş olacak, endişe olacak, korku olacak, titreme olacak...” (Abese, 80/37)

وَمُبَشِّرِهِمْ إِذَا أُبْلِسُوا، وَإِمَامِهِمْ إِذَا سَجَدُوا، وَ
أَقْرَبَهُمْ مَجْلِسًا

إِذَا اجْتَمَعُوا؟ أَتَكَلَّمُ، فَيُصَدِّقُنِي؛ وَأَشْفَعُ،
فَيَشْفَعُنِي؛ وَأَسْأَلُ، فَيُعْطِينِي.

(*Ve mübeşşiruhüm izâ üblisû*) İblâs, me’yus

olmak demek, ümidi kesmek demek. “Eyvah, mahvoldum, bittim...” diye mâneviyatı çökmek. “Herkesin mâneviyatı perişan olduğu zaman, endişelere düçar olduğu zaman, ‘Korkmayın, Allah rahmet edecek!’ diye ben müjde vereceğim!” diyor Peygamber Efendimiz.

Sonra, *(Ve imâmühüm izâ secedû)* Herkes Allah’a secde edecek, peygamberler secde edecek, en önde imamları Peygamber Efendimiz... *(Ve akrabühüm meclisen ize’ctemeù)* Hepsi toplandığı zaman, huzur-u ilâhiye en yakın oturan Peygamber-i Zîşânımız olacak.

(Etekellemü feyusaddikunî) “Konuşacağım, Mevlâm benim konuştuklarımı tasdik buyuracak.” “Evet ey Rasûlüm! Evet ey habîbim! Tamam ey habîbim!” diye Rasûlüllah Efendimiz’in söylediklerini tasdik edecek.

(Ve eşfeu feyüşeffiunî) “Şefaata isteyeceğim, ‘Yâ Rabbi, şu benim ümmetim, bunu affet, bunları bağışla yâ Rabbi! Bunları sırattan geçir, cehenneme atma yâ Rabbi!’ diyeceğim; ‘Tamam, peki ey Rasûlüm!’ diye şefaati kabul edecek Allah... *(Ve es’elü feyu’tînî)* İsteyeceğim, isteyeceğim, Allah da bana verecek, verecek...”

Böyle bir peygamberin ümmeti olmak güzel değil mi? Elhamdü lillâh, böyle bir peygamberin ümmetiyiz. *Bi’smi’llâhi’rrahmâni’r-rahîm:*

وَالصُّحَىٰ . وَاللَّيْلِ إِذَا سَجَىٰ . مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ . وَاللَّآخِرَةُ

خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ. وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ

فَتَرْضَىٰ

(الصّحى:ه-١)

(*Ve'd-duhà. Ve'l-leyli izâ secâ. Mâ veddeake rabbüke ve mâ kalâ. Ve le'l-âhîretü hayrün leke mine'l-ûlâ. Ve lesevfe yu'tîke rabbüke feterdà.*)

“Ey Rasûlüm, sen o müşriklerin dedikodularına üzülme, ben sana darılmış filân değilim! Rabbin sana darılmış değil, küsmüş değil, vahyi kesmiş değil... Senin bir kusurun yok, vahyin gecikmesinin sebebi müşriklerin dediği gibi değil, Allah-u Teâlâ Hazretleri seni seviyor, seni terk etmiş değil... Sana ahirette, sen ne kadar istersen verilecek, verilecek, verilecek de sen memnun olacaksın, sen hoşnut ve razı olacaksın! ‘Tamam yâ Rabbi, hoşnudum yâ Rabbi, razıyım yâ Rabbi!’ deyinceye kadar verecek Allah...” (Duhà, 93/1-5)

Burada çok büyük bir müjde var. Onun için, hatim indirilirken ne yapıyor: *Ve'd-duhà*'ya gelince *Allàhu ekber* deniliyor. Çünkü o zaman *Allàhu ekber* dedi herkes... Bu sûre inip de, bu ayeti duyunca, herkes *Allàhu ekber* diye bağırdı. Mescidin içi *Allàhu ekber*'le doldu. Çünkü çok sevindiler.

Burada da, “İsteyeceğim, verecek.” buyuruyor. Onun için aziz ve muhterem kardeşlerim, ne mutlu bize ki, Peygamber SAS'e ümmet olmuşuz, onun ümmetiyiz. Onun sünnetine

sımsıkı sarılalım!

h. Rasûlüllah'ın İzinden Gidelim!

Rasûlüllah SAS Efendimiz'in ümmeti olmanın şartı nedir? (*Eşhedü enne muhammeden abdühü ve rasûlüh*) “Şehadet ederim ki Muhammed Allah'ın gönderdiği elçisidir, rasûlüdür, habîbidir, Kur'an-ı Kerim'i Allah onun üzerine indirmiştir; ben Rasûlüllah'a tâbîyim.”

Rasûlüllah'ın yolundan gideceğiz, onun, bunun, başkasının izinden değil... Kimin izindeyiz:

Biz Kur'an'ın hâdimleri, Pür imanlı ve zindegiz;

Bu yoldan dönmeyiz asla, Peygamber'in izindegiz!

Kimin izindeyiz? Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ – *aleyhi efdalü's-salevâti ve ekme-lü't-tahiyyâti ve't-teslîmât*– Hazretleri'nin izindegiz. İzinde nasıl olunur, izi neresi? Nerede iz bırakmış Peygamber Efendimiz? Bir yolda yürümüş, o yolda izi var. O yol, Peygamber Efendimiz'in sünneti...

Namazı böyle kılardı, abdesti böyle alırdı, orucu böyle tutardı, huyu ahlâkı böyleydi, şemâili böyleydi... Komşuluğu şöyle yapın buyurmuş, ticareti böyle yapın buyurmuş. Kocanız böyle olsun, hanımınız böyle olsun, evlâtlık böyle olsun, babalık böyle olsun... Her şeyi öğretmiş. İşte yolu o... Onun yürüdüğü yol sünnet-i seniyyesi.

Onun izindegiz. Başka izlere takılırsa insan ne olur? Alimallah tersi döner, yanlış yere gider.

Ben karlı buzlu bir havada Ankara'dan İstanbul'a gidiyordum. Lâpa lâpa kar yağıyordu. Yatsıdan sonra gece vaktiydi. Bolu dağlarını inmişim, Adapazarı'na doğru gidiyordum. Yerde bir karış kar vardı. Karda böyle 30-40-50 km süratle gidiyorduk. Düz ova, yol da cetvelle çizilmiş gibi dümdüz; virajı yok, yokuşu yok, kıvrımı yok...

Böyle dümdüz yolda, ne oldu biliyor musunuz? İbretli bir şey oldu. Gündüz o yolun üstünde bir başka araç manevra yapmış; bir böyle, bir öyle, trenin makası gibi... Her taraf çatır çatır buz, kar yağıyor, yerlerdeki gündüzki izler de buz tutmuş. Benim arabanın tekeri o öteki ize bir girdi, 30-40-50 km hızla hafif gidiyorken, İstanbul'a doğru gidiyorken, benim araba fırt Ankara'ya doğru döndü. Çünkü teker ize kapıldı, araba geriye döndü. Döndü ama, o 40-50 km'nin verdiği süratle, gerisin geriye İstanbul'a gitmeğe başladık. Yönümüz Ankara'ya dönük, geri geri İstanbul'a gitmeğe başladık.

Olur mu böyle şey? Başka ize takılırsa tekerin, olur. Başka izden gidersen, o zaman vaziyet fenâ... "*Lâ ilâhe illa'llâh*" dedik, "*Allâhümme salli alâ seyyidinâ muhammed*" dedik, "Aman yâ Rabbi!" dedik, durduk bir yerde... Yoksa, bir kaza olabilirdi. Karşıdan gelen bir tıra çarpabilirdik, ezilebilirdik.

"—Ankara'dan İstanbul'a giden bir aile tır altında kaldı, şu kadar insan öldü. Allah rahmet eylesin..." diye gazeteler yazardı.

Bir tek iz var: Peygamber SAS Efendimiz'in

sünneti... Ona gideceğiz, o yolda gideceğiz. O yolda gidersek kurtuluruz.

“—Efendim, falanca artisti ben çok seviyorum! bıyıkları çok güzel, boyu posu çok güzel, rolleri çok güzel yapıyor.”

Olmaz! Kim kimi severse, onunla beraber olacak, kişi sevdiği ile haşrolacak. Bizim çocukluğumuzda bazı artistler vardı, çocuklar onları taklid ederlerdi. Onları bir şey sanırlardı.

İnsan bir insanı sevecekse, gitsin Muhammed-i Mustafâ’yı sevsin! İnsan birisini taklid edecekse, gelsin Peygamber Efendimiz’in sünnetine tâbî olsun! İnsan bir iz sürecekse, cennete giden izde yürüsün, Rasûlüllah’ın peşinden ayrılmasın, yanlış yollara girmesin!

i. Bir Na’t-ı Şerif

Şimdi burada, bizim Ankara’da kardeşlerimiz *Son Uyarı* diye bir gazete çıkartırlar, çok güzel bir şiir almışlar; onu da okuyacağım, konuşmayı öyle bitirmek istiyorum.

Bu şiir bir na’t-ı şerif... Peygamber Efendimiz’in medhini anlatan şiirlere *na’t-ı şerif* denir. Yazan, Abdü’l-ehad-ı Nûrî Hazretleri...

“—Abdü’l-ehad-ı Nûrî Hazretleri kim?”

Abdü’l-ehad-ı Nûrî Hazretleri benim çok sevdiğim, evliyâullahtan, mübarek, yüksek, kutbü’l-aktâb bir şahıs... Çok büyük bir zât, Allah şefaatine erdirsin... Kerametleri çok yaygın. 1594-1651 yıllarında yaşamış. Eski devrin insanı bu Abdü’l-ehad-ı Nûrî Hazretleri. Kabri İstanbul’da, Eyüp’te... Çok güzel, mâmur,

yapılmış bir türbesi var. Ben onu çok seviyorum.

Onun bir şiirini dergide [İslâm dergisi] yazmıştık, arkadaşlar da buraya almışlar, iyi yapmışlar. Çünkü, bu çok kıymetli bir şiir... Şiirden anlayan birisi, ben bunu neşredince bayılmış, demiş ki:

“—Bu şiir başka şiirlere benzemiyor.”

Benzemez tabii... Yazarı Abdü'l-ehad-ı Nûrî Hazretleri, evliyânın şahlarından, büyüklerinden bir kimse de ondan... İkincisi de, edib insan, çok güzel bir şahıs...

DER NA'T-I HAZRET-İ RASÛL-İ KİBRİYÂ...

Şiir okumaya geçtik; hadisleri okuduk, şimdi bir de şiir okuyoruz. Ne şiiri bu? Bir âşık-ı sâdıkın, bir Rasûlüllah âşıkı evliyâdan mübarek zâtın, Rasûlüllah için yazdığı, âşıkâne sevgisini anlatan, muhabbetini gösteren bir şiir... Kandil gecesinde şiir okuyoruz. Süleyman Çelebi'nin *Mevlid*'i de şiir değil mi? O da şiir. Şiir okuyoruz...

Çok güzel bir şiir, edebiyattan anlayanlar bilirler. Ben izahına geçeyim. Diyor ki:

Ey habîb-i Hak, kerîmü'ş-şân Muhammed Mustafâ, Nâzenîn-i Hazret-i Yezdân Muhammed Mustafâ...

“Ey Cenâb-ı Hakk'ın sevgilisi, şanı yüksek olan, soylu olan Muhammed Mustafâ! Cenâb-ı Yezdan olan Allah'ın nazlı, nâzenin kulu olan Muhammed Mustafâ...”

Ravza-i cennet gülüsün, “lî mea'llah” bülbülü, Canlara cânân, cihâna cân Muhammed Mustafâ...

“Sen cennet bahçesinin bir gülü gibisin, gül gibisin yâ Rasûlallah! Ama cennet gülü gibi, dünya gülleri gibi değil...”

“*Lî mea'llàh*” uzun izah isteyen bir şey. Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde buyurmuş ki:

لى مع الله ساعة لا يقربنى ملك مقرب

(*Lî mea'llàhi sâatün lâ yukarribunî melekün mukarreb*) “Benim Allah’la öyle bir yakınlık hallerim olur ki, ma’rifetullahtan, muhabbetullahtan, tecellî-yi ilâhîden benim öyle hallerim olur ki, o duruma Allah’ın en yakın melekleri bile yaklaşamaz.”

Hakîkaten de öyle... Biliyorsunuz Mi’rac’a giderken Cebrâil AS yoldaşlık etti, etti, etti... Yedi kat gökleri geçtiler, bilgi verdi. Dedi: “Bak bu Adem Atandır, selâm ver buna! Bu İbrâhim Atandır, selâm ver buna!” vs. vs. Gittiler gittiler, Sidre-i Müntehâ’ya kadar gittiler. Oraya varınca melek-i mukarreb olan, Allah’ın en yakın meleği olan Cebrâil AS ne dedi:

“—Yâ Rasûlallah, benden bu kadar. Bundan öteye ben bir adım atamam! Biraz daha gitsem, çatır çatır yanarım. Bundan sonraya benim yaratılışım tâkât getirmez, ben oradaki feyzin, o nûraniyetin ağırlığını çekemem.” dedi, kaldı orada...

Orada Peygamber Efendimiz Refref’e, yeşil bir nura bindi, Sidre-i Müntehâ’dan *Kàbe kavseyni ev ednâ*’ya, Cenâb-ı Rabbü’lizzet’in

huzûr-u âlîsine kadar vardı. Yetmişbin nurdan, yetmişbin zulmetten perdeler geçip, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzur-u ilâhîsine vardı. Bunlar ne demek? Kelime kelime böyle insan anladıkça, tüyleri çivi gibi diken diken oluyor. Öyle haller yâni...

Âşikâre gördü Rabbü'l-izzeti, Âhirette öyle görür ümmeti.

Allah-u Teâlâ Hazretleri'ni âşikâre gördü Peygamber Efendimiz Mi'rac'da; ahirette biz de göreceğiz. Nasib etsin Mevlâ'm bize... Nasıl göreceğiz?

“—Yâ Rasûlallah, Allah-u Teâlâ Hazretleri'ni nasıl göreceğiz; birimiz bakarken ötekisini engellemez mi?”

“—Engellemez. Ayın ondördü olduğu zaman, mehtab olduğu zaman birbirinizi engelliyor musunuz? Engellemiyorsunuz, herkes nasıl görüyor, öyle göreceksiniz.” buyurdu.

Şeş cihetten ol münezzeh Zü'l-celâl, Bî-kem ü keyf ona gösterdi cemâl.

Bu öyle bir beyit ki, ağırlığınca altını koy bir tarafa kilolarla, bu beyit daha ağır bastırır. Şeş, altı demek... “Altı cihetten münezzeh olan Allah...” Ne demek altı cihetten Allah'ın münezzeh olması? Ön, arka, sağ, sol, yukarı, aşağı olmaksızın... Mekândan münezzeh ya Allah. “Bî-kem ü keyf, niceliksiz, niteliksiz Allah cemâlini Rasûlüllah'a gösterdi.” Nasıl gösterdi? Niceliksiz, yâni nasıl diye sorulmaz. Edebini takın, sus, anlamayacağın şeyi sormağa bile burada hakkın yok!

*Bî-hurûf u lafz u savt ol pâdişâh, Mustafâ'ya
söyledi bî-iştibâh.*

“Harfler olmadan, kelimeler olmadan, sözler olmadan o Zü’lcelâl, bu Muhammed-i Mustafâ ile konuştu.” Nasıl konuştu? Harflerle, sözlerle değil; gönlüne mânâlar doğdu, anladı, idrak etti; öyle konuştu. Anlaşılmaz, anlatılmaz.

Na’tımıza dönelim:

*Ravza-i cennet gülüsün, “lî mea’llâh” bülbülü,
Canlara cânân, cihâna cân Muhammed Mustafâ!*

“Cennet bahçesinin gülü gibisin. *Lî mea’llâh* bülbülü; hani Allah’la öyle hallerin varmış ya, o zaman Allah’la bülbül gibi nasıl konuşuyorsan, işte o makamın bülbülü olan kişisin sen...

Sen canlara cânânsın! Hepimizin canı var, yaşıyoruz el-hamdü lillâh. Canlarımızın cânânı, sevgilimiz sensin. Bu cihanın da ruhu, canı Peygamber Efendimiz Muhammed Mustafâ’dır.”

Bûy-i enfâsın mutayyeb etti nâsût ehlini,

*Doldu âlem ravh ile reyhân Muhammed
Mustafâ!*

“Senin şu nefeslerinin güzel kokusu, insanların yaşadığı bu aleme hoş kokulu eyledi, misk kokularıyla doldurdu. Alem sanki, bir güzel rahatlıkla reyhan kokusu doldu.”

Reyhan şöyle uzun yapraklı, erik yaprağı gibi yeşil yaprağı olan bir çiçektir. Elini şöyle sürersen çok güzel kokar. Hattâ Güneydoğu Anadolu’da, Urfa’da filân reyhanı alırlar, çiğköfte ile beraber ikram ederler.

Yaşlılar sarıklarının kenarına koyarlardı, zaman zaman kokarlardı. Eskiden çiçeği çok severlerdi. Zevk vardı, adamlarda güzellik duygusu vardı. Mübarek insanlar, olgun insanlardı.

Zâtını meddâh olan o Hazret-i Hak olıcak, Nice bilsin kadrini insan, Muhammed Mustafâ!

“Seni medheden Cenâb-ı Mevlâ olunca, insanoğlu senin kadrini nereden bilsin? Allah seni medhediyor. İnsanoğlunun anlayışının üstünde senin kadrin, kıymetin...” Sözlere bak, harika...

*Ümmet üzre ulu minnettir vücudun ni'meti,
Cümle halka rahmet-i Rahmân Muhammed Mustafâ...*

“Senin peygamber olarak gönderilmen, ümmet için büyük bir nimettir. Cümle halka sen Rahmân'ın rahmetisin, *rahmeten li'l-âlemîn*'sin!”

Çok güzel söylemiş mübârek şeyhim, Abdül'had-i Nûrî Hazretleri... Çok seviyorum, eski şeyhlerimden benim.

Âline, ashâbına, ezvâcına, etbâına

Hâzır olsun ravza-i rıdvân, Muhammed Mustafâ....

“Senin ailene, ashabına, hanımlarına, kıyamete kadar sana tâbî olan ümmetine cennet bahçesi, rıdvân bahçesi hazır hale getirilsin yâ Rasûlallah! Hepsi cennete girsinler.” Ne güzel!

Nûrî miskini unutma Rabb-i izzet hakkı için, Ey nebîler hizbine sultan Muhammed Mustafâ...

“Şu şiiri yazan Abdü’l-ehad-i Nûrî miskini unutma, o aziz olan Allah aşkına ey Rasûlallah! Ey peygamberler zümresine sultan olan Muhammed Mustafâ!”

Şimdi gelelim bunları ilâhî ile ifade etmeye:

Canım kurban olsun senin yoluna, Adı güzel, kendi güzel Muhammed. Gel şefaât et bu kemter kuluna, Adı güzel, kendi güzel Muhammed. Allâhümme salli alâ Muhammed.

Mü’min olanların çoktur cefâsı, Ahirette ola zevk ü sefâsı, Onsekizbin âlemin Mustafâsı,

Adı güzel, kendi güzel Muhammed. Allâhümme salli alâ Muhammed.

Yunus ne eylesin cihânı sensiz,

Sen hak peygambersin şeksiz, gümansız, Sana uymayanlar gider imansız,

Adı güzel, kendi güzel Muhammed. Allâhümme salli alâ Muhammed.

Ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihşânin ecmaîn...

Aşkın ile âşıklar, yansın yâ Rasûlallah! İçip aşkın şarabın, kansın yâ Rasûlallah!

Çün seni sevdi Sübhan, oldun kamuya sultan, Canım yoluna kurban, olsun yâ Rasûlallah!

Şol seni seven kişi, verir yoluna başı, İki cihan güneşi, sensin yâ Rasûlallah!

Aşık Yunus’un cânı, ilm ü şefâat kânı, Alemlerin sultanı, sensin yâ Rasûlallah!

j. Zikir Dersi

Beraberce tevbe edelim, diyelim cümle günahlarımızın affı için: –*Estağfiru’llâh...* (4 defa)

Estağfiru’llâhel’azîm, el-kerîm, ellezî lâ ilâhe illâ hû... Elhayye’l-kayyûm, ve etûbü ileyh...

Allâhümme ente rabbî... Lâ ilâhe illâ ente halaktenî... Ve ene abdûke ve ene alâ ahdi ke ve va’dike mesteta’tü, eûzü bike min şerri mâ sana’tü, ebûu leke bi-ni’metike aleyye ve ebûu bi-zenbî, fağfirlî, feinnehû lâ yağfiru’z-zünûbe illâ ent...

Âmentü bi’llâhi ve bimâ câe indi’llahi teâlâ... Ve âmentü birasûli’llâhi ve bimâ câe min indi rasûli’llâhi salla’llahu aleyhi ve sellem...

Amentü bi’llâhi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî ve’lyevmi’l-ahiri, ve bi’l-kaderi hayrihî ve şerrihî mina’llahi teâlâ, ve’lba’sü ba’de’l-mevti hakkun, eşhedü en lâ ilâhe illa’llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühü sa’dıku’l-va’di’l-emîn...

İlâhi yâ Rabbi, ilâhî yâ Rabbi, ilâhi yâ Rabbi! Benim büluğa erdiğim zamandan, şu anıma kadar yaşadığım zaman zarfında, elimden, dilimden, gözümden, kulağımdan, her türlü a’zâmdan ve cevârihimden ne türlü günahlar, hatalar sâdır olduysa; ben işlediğim günahların, hataların, suçların, kusurların cümlesine şu anda şiddetle pişman oldum, nâdim oyldum yâ Rabbi, şu mübarek Mevlid Kandili gecesinde bir daha o günahları işlememeğe, şu mübarek

Mekke-i Mükerreme'de azm ü cezm ü kasd eyledim. İmanımı tazeledim yâ Rabbi!

Peygamberlerin evveli Adem Atamız AS'dır, ahiri peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ SAS'dir. Onların arasında ne kadar peygamberler gelmiş geçmişse –*aleyhimü's-salevâti ve'tteslîmât*– ben onların cümlesini peygamber olarak kabul ettim yâ Rabbi! Onlara indirmiş olduğun kitaplara, suhuflara, Tevrat'a, İncil'e, Zebur'a, Kur'an'a inandım, meleklerini tasdik ettim, ahiret gününe iman eyledim. Kaderin hayrının, şerrinin senden olduğunu, senin takdirinle olduğunu kabul eyledim, kadere iman eyledim, yâ Rabbi imanımı ifade ediyorum. Aşk ile, şevk ile buyurun beraber diyelim:

“– Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû, hakkan ve sıdkâ...”

Yâ Rabbi, bizi bu iman üzere dünyaya getirdiğin gibi, bu iman üzere yaşattığın gibi, son nefeste, ahir ömrümüzde, ruhumuzu teslim edeceğimiz vakitte de bu iman ile, ve buyrun gene söyleyelim:

“– Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû” diyerek şu can emanetimizi teslim edip, iman-ı kâmil ile, sevdiğin râzı olduğun muhsin, mü'min-i kâmil kullar olarak ahirete göçmemizi cümlemize nasib eyle yâ Rabbi... Tevbemizi kabul eyle yâ Rabbi!

Bizi bu kandil gecesine bu mübarek yerde erıştirdiğin gibi, nice nice yıllar önümüzdeki

zamanlarda, sevdiklerimiz, evlatlarımız, ana baba ve kardeşlerimiz, dostlarımızla beraber sıhhat, afiyet, saadet ve selâmet üzere nice mübarek günlere, aylara, yıllara, zamanlara, kandillere ermeyi nasib eyle yâ Rabbi!

Dünyanın ve ahiretin bildiğimiz bilmediğimiz her türlü şerlerinden, zararlarından, tehlikelelerinden sana sığınırız, bizleri koru yâ Rabbi!

Dünyanın ve ahiretin bildiğimiz, bilmediğimiz, aklımıza gelen,

gelmeyen her türlü hayırlarını, güzelliklerini, lütuflarını, ikramlarını, ihsânlarını, nimetlerini senin lütfundan, kereminden isteriz; yâ Rabbi sen Ekremü'l-ekremînsin, Erhamü'r-râhimînsin, Ganîsin, Muğnîsin, Nâfi'sin Nûrsun. Gayıp hazinelerinin sahibisin, yerin göğün malikisin, yarıdanımsın, yaşatanımsın, alemlerin Rabbisin, her şeye kâdirsin, dua edilmesini seversin, dua eden kullarına istediklerini vereceğini Kur'an-ı Kerim'de:

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ

(المؤمن: ٦٠)

(*Ve kâle rübbükümü'd'ûnî estecib leküm*) [Rabbimiz, 'Bana dua edin ki, size icabet edeyim!' buyurmuştur.] (Mü'min, 40/60) diye va'detmişsin. Va'din haktır, va'dinden hulfun yoktur; bizi de nimetlerine erdir yâ Rabbi... İki cihanda nimetlere mazhar eyle yâ Rabbi... Maddî, mânevî, kalbî, aklî, rûhî, bedenî hastalıklarımıza âcilen ve kâmilen daimî şifalar

ihstân eyle yâ Rabbi... Dertlerimize devâlar ver yâ Rabbi...

Bizi üzen, kalbimize, aklımıza takılıp bize sıkıntı veren, hümûm ve gumûmumuzu, gamlarımızı, kederlerimizi, dertlerimizi izale eyle... Üzüntülerimizi feraha, sevince tebdil ü tahvîl eyle yâ Rabbi! Müşkil işlerimizin hallini âsân eyle yâ Rabbi! Cümlemize helâl, temiz, pâk, güzel rızıklar, kazançlar ihstân eyle yâ Rabbi!

Şimdiye kadarki hayatımızda işlediğimiz günahlarımızı affeyle... Bundan sonra günahlardan koru yâ Rabbi! Şimdiye kadarki hayatımızda bulaştığımız haramlar varsa, o haramlardan bizleri pâk eyle yâ Rabbi! Yâ Rabbi bu işlediğimiz günahlardan, bulaştığımız haramlardan bize cezâ terettüb etmişse, o cezaları kaldırıp bizi cezalardan da muaf eyle yâ Rabbi! Azabına ikâbına, kahrına, gazabına mâruz kullardan etme yâ Rabbi! Rahmetine mazhar eyle yâ Rabbi!

Beldelerimize ve sair müslüman kardeşlerimizin beldelerine salâh-ı haller ihstân eyle yâ Rabbi... İdarecilerimizi lütfunla, kereminle hâlis, muhlis, mü'min-i kâmil kullar eyle yâ Rabbi!

Fâsıkları, fâcirleri, zâlimleri, kâfirleri, müşrikleri, münâfıkları, müslümanların idarelerini güzel yapamayan cahilleri, müslümanların idareleri başından def eyle yâ Rabbi!

Beldelerimize ve diğer İslâm beldelerine İslâm'ı hakim eyle yâ Rabbi! Müslümanları ve İslâm'ı azîz eyle... Küfrü ve şirki, küfür ve şirk ehlini hor ve zelîl eyle yâ Rabbi! Bizleri de nusretinle

te'yid ve takviye eyle yâ Rabbi!

Şimdiye kadar yaptığımız ibadetlerimizi, buraya geldiğimiz zaman yaptığımız umrelerimizi, kıldığımız namazları, yaptığımız duaları, okuduğumuz Kur'an-ı Kerimleri, çektiğimiz tesbihâtımızı, salât ü selâmlarımızı, okuduğumuz süver-i Kur'âniyelerimizi lütfunla, kereminle ahsen ve etem olarak kabul eyle yâ Rabbi!

Bizi yolunda daim, ibadetine müdâvim kullar eyle yâ Rabbi! Sevdiğin, râzı olduğun yollarda yürümeyi nasib eyle yâ Rabbi! Nefse ve şeytana uydurtma yâ Rabbi!

İman-ı kâmil ile yaşayıp sevdiğin, râzı olduğun a'mâl-i sâlihayı işleyip, hayrât ü hasenâtı arkamızda bırakıp vefatımızdan sonra da sevap kazanmamızı nasib eyle yâ Rabbi! Cümlemizi iki cihan saadetine nail eyle, cennetinle cemâlinle müşerref eyle yâ Rabbi!

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Bizim ömrümüz, dînî ilimleri tahsil etmekle geçti. Herkesin tahsili var; kimisi fizikçi oluyor, kimisi ziraatçı oluyor, kimisi hukukçu oluyor, kimisi tüccar oluyor, kimisi sanatkâr oluyor... Biz de dini kitapları sizden daha fazla okuduk, ayetlerle hadislerle aşinâlığımız var... Bu aşinâlığımızdan dolayı sorumluluğumuz var, vebâlimiz var... Bizim, bu okuduklarımızı size anlatmamız icab ediyor. Anlatmadığımız takdirde sorumluluk oluyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin sevdiği, râzı olduğu kul olmak için, Allah'ın emirlerini tutmak lâzım! Allah'ın

emirleri Kur'an-ı Kerim'dedir; bir... Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesindedir; iki... Fıkıh ve ilmihal kitaplarımızda özet olarak yazılmıştır; üç... Bunları okuyup Allah'ın emirleri bilmek lâzım, tutmak lâzım! Allah'ın yasaklarını öğrenip, onlardan kaçınmak lâzım!

Size bundan sonra tavsiyem, üç şey tavsiye edeceğim: Size bazı ibadetler tavsiye edeceğim, ibadetleri yapıp sevap kazanın diye... Günahlardan kaçınmanızı tavsiye edeceğim. Ahlâkınızı güzelleştirmeyi tavsiye edeceğim. Bu üç yolla insan cennete gider. İbadetleri yapınca insan cennete gider ama, yetmez. Günahlardan kaçınmasa olmaz. İki bir arada olacak. Hem ibadetleri yapacak, hem haramlardan, günahlardan kaçınacak. İki birden olacak...

Üçüncüsü de olmazsa, yine olmaz. İbadetleri yapıyor, haramlardan kaçınıyor ama, ahlâkı kötü... Kötü huyundan dolayı bir insan cezaya çarptırılıp, cehenneme düşebilir. Sırf kötü huyundan dolayı, merhametsizdir diye, hasetçidir diye, cimridir diye... Onun için, huylarının da güzel olması lâzım!

Tecrübemi ortaya koyarak söylüyorum: İbadetleri yapacaksınız, günahlardan kaçınacaksınız, huylarınızı Allah'ın sevdiği huylar haline getireceksiniz... Bunlar olmayınca, üçü bir arada olmayınca, olmaz. Yâni, nasıl bir arabanın çalışması için tekeri lâzımsa, motoru lâzımsa, benzini lâzımsa, bunların üçü olmadan olmuyorsa... Benzin olmasa, arabanın her şeyi olduğu halde gene yürümez. Yâni onun gibi.

Onun için bundan sonra size tavsiyem şu: Devamlı abdestli gezin. Zor bir şey değil. Bozulduğu yerde alırsınız, devamlı abdestli gezersiniz. Abdestli olunca, mânevî bir koruma altında olursunuz, melekler sizi korur, şeytan yanınıza sokulamaz.

Devamlı abdestli gezin ki, buradaki güzel halleriniz Türkiye'ye gidince bozulmasın! Çünkü Türkiye bozuk bir ülke... Türkiye burası gibi değil! İnsanlar burada mecburen örtünüyor. Türkiye'de örtünmek mecburiyeti yok... İçkiler burada satılmıyor meselâ, orada satılıyor. Günahlar, Allah'ın haramları alenen işleniyor. Onun için, korunmanız için, devamlı abdestli gezin!

Bir miktar zikir vazifesi vereceğim; zikirleri olmayanlar bu zikirleri her gün çekecekler. Bu zikirleri ben vermiyorum aslında... Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerîflerinde tavsiye edilen bazı zikirleri size tavsiye edeceğim, onları çekin! Bunları, gününüzün hangi saati serbestse, o zaman çekebilirsiniz. Sabah olur mu? Olabilir. Öğlen? Öğlen de olur. İkindiyle öğlen arası? Olur. İkindiden sonra? Olur. Akşam? Olur. Gece? Olur. Serbest. Yasak yok, mecburiyet yok, şu zamanda diye sıkıntı yok. Bu zikirleri yapın!

Bu zikirleri yapacağınız zaman, feyziniz çok olsun diye, nurunuz çok olsun diye şöyle kibleye dönük oturun! Seccadenizde, abdestli olun! Devamlı abdestli gezeceksiniz zaten... Gözünüzü yumun... İnsan gözünü yumdu mu iç alemini görür, daha güzel duruma gelir.

Evvelâ 25 defa “*Estağfiru’llâh...*” deyin, şöyle bir temizlenmiş olursunuz. Sonra bir Fâtihâ, üç *Kul huva’llâh* okuyun! Bunları Peygamber Efendimiz’e, evliyâullah, Allah’ın sevgili, mübarek kullarına hediye edin, onların himmetleri hâzır olsun, size yardımcı olsun...

Sonra gözünüzü kapayın, düşünün... Düşünmek ibadettir. Tefekkür İslâm’da ibadettir. Hem de en kıymetli ibadet tefekkürdür. Düşüneceksiniz. Üç şeyi düşünmenizi tavsiye ederim:

1. Bu dünya fânîdir, bir gün gelip öleceğiz. Şu anda orta yaşta olabiliriz, genç olabiliriz; ama bir gün öleceğiz. Bu kesin! Herkes ölecek. Bizden öncekilerin gittiği gibi, biz de gideceğiz. Ölümü düşünün, ahireti düşünün, herkesin birbirinden kaçacağı günü düşünün! Mahşer yerini düşünün, mahkeme-i kübrâyı düşünün! Cenneti kaçırmamağa azmedin, cehenneme düşmemeğe dikkat etmeğe kararınızı kuvvetlendirin! Ölümü düşünün! Ölümü düşünmek Peygamber Efendimiz’in tavsiyesidir, bu bir.

2. Zikrullahı beraber yaptığımızı düşünün! Gözünüzü kapayın, ben de yanınızdaymışım gibi, hocalarımızla, şeyhlerimizle zikri böyle mübarek bir yerde yapıyormuşuz gibi düşünün! Bu da çok mühim.

3. Allah’ın sizin yanınızda olduğunu, sizi gördüğünü düşünün!

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

(الحديد:٤)

(*Ve hüve meaküm eyne mâ küntüm*) “Nerede olursanız olun, Allah yanınızda...” (Hadîd, 57/4) Biz niçin günah işliyoruz? Allah’ın yanımızda olduğunu düşünemediğimiz zaman, aklımız dağıldığı zaman... Onun için, Allah’ın yanımızda olduğunu unutmamağa çalışın!

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ

(الحشر: ١٩)

(*Ve lâ tekûnû ke’llezîne nesu’llàh*) “Allah’ı unutanlar gibi olmayın!” (Haşr, 59/19)

Şu zikirleri çekin! Beş tane, beş çeşit zikir:

1. 100 defa “*Estağfiru’llàh, estağfiru’llàh, estağfiru’llàh...*” deyin! Bu hadis-i şerîflerde var. Yazın! Yazamazsanız sonra kağıt

vereceğim size...

2. 100 tane “*Lâ ilâhe illa’llàh*” Bu da hadis-i şerîflerde var.

3. 1000 tane “*Allah... Allah... Allah...*” diye, “*Allah*” sözünü söyleyeceksiniz.

4. Sonra 100 tane salevât-ı şerîfe. Peygamber Efendimiz’e salât ü selâm getireceksiniz.

5. 100 tane de *Kul huva’llàhu ehad...*

Kadınlar da duyuyor bu sözlerimi içeriden... Bunları çekin! 100 *Estağfiru’llàh*, 100 *Lâ ilâhe illa’llàh*, 1000 defa *Allah*, 100 defa salevât-ı şerîfe, 100 defa *Kul huva’llàhu ehad* olmak üzere, beş tane zikir çekme vazifesini yâdigâr olarak, bu kandil gecesinde sizlere veriyorum.

Bu vazifeleri yapın!

İşin aslında, ben vermiyorum; Peygamber Efen-
dimiz'in hadis-i şerîflerinde bu zikirleri yapın
diye bilgi var, ben size bunları naklediyorum.
Yâni onları toplamış, okumuş bir insan olarak,
bir kez daha bunları söylüyorum.

Belki bir zaman gelecek, siz de ileride hadis
kitaplarını okurken, diyeceksiniz ki:

“—Aaa! O kandil gecesi Hocamız bize bu zikri
söylemişti, bak burada hadiste var.”

Bu beş zikri çekin, bunlar önemli, bunlara
devam edin! Sair zamanlarınızda da, ister
yüksek sesle, ister içinizden “Allah” demeyi
çok yapın!

Meselâ şimdi yüksek sesle Allah diyelim:

“—Allah, Allah, Allah, Allah, Allah, Allah,
Allah, Allah...” Veya hafif söyleyelim:

“— Allah, Allah, Allah, Allah, Allah...” Veyahut
içimizden söyleyelim: .....

Duyulmuyor, içimizden olunca... Buna çok sevap
veriliyor. Bunun sevabı çok. İçinizden “Allah”
demeğe kendinizi alıştırmın!

Buna nasıl alışırsınız? Yalnızken, evde yüksek
sesle “Allah” deyin. Şöyle odada yalnız
kaldığınız zaman:

“—Allah, Allah, Allah, Allah, Allah, Allah...”
dersiniz. Ağzınızı

kapatırsınız, içinizden bir müddet devam
edersiniz. Zorlanmağa başlarsanız, durursunuz.
Sonra durduğunuz zaman, gene yüksek sesle:

“—Allah, Allah, Allah, Allah, Allah...” dersiniz.

Böyle biraz devam edersiniz, böyle böyle alışırırsınız. Sonra artık hiç dil dudak kıpırdamadan, içinizden böyle “Allah” diyebilirsiniz. Göstereyim ben şimdi... Bakın, dil dudak kıpırdamıyor. Böyle diyebilirsiniz.

Neden bu zikri öğretiyoruz? Çünkü her yerde yüksek sesle zikir yapılmaz. Adama bakarlar, yâ bu adamda bir şey mi var filan diye... Yâni rahatsız olurlar. Sonra ibadetin gizlisi daha sevaplıdır. Hafif sesle Allah dediğiniz zaman, yetmiş bin sevabı vardır. İçinizden dediğiniz zaman, bunun yetmiş katı, dört milyon dokuz yüz bin sevabı vardır hadis-i şerîflere göre...

Onun için, bu zikirleri yapın! Sair zamanınızda da, işte filan olabilir, “Allah” deyin daima... Meselâ. iş yapıyorsunuz: *Allah, Allah, Allah...* Veya arabada gidiyorsunuz: *Allah, Allah, Allah...* Veya mutfakta hanım yemek yapıyor veya dikiş yapıyor: *Allah, Allah, Allah...* Yâni, her zaman “Allah” deyin! Sevabınız çok olsun, ahirette yüzünüz gülsün...

Bizim yolumuz Peygamber Efendimiz’in sünnetine uymak yoludur; onun için sünnete uyacaksınız. Hadis kitaplarını alın, okuyun! En basit hadis kitabını okumaktan başlayın! En kolayı *Riyâzü’s-Sâlihîn*’dir, Diyânet’in neşrettiği; onu bir bitirin! Çok kıymetli, sağlam hadisleri ihtiva eden bir kitaptır, onu okuyun! Elinizde kalemle okuyun, dikkatle okuyun! O bitince, daha büyüklerini okursunuz. Böyle Peygamber Efendimiz’in hadislerini okuyun da,

onun yolundan yürüyün!

Günahlardan kaçınmağa çok dikkat edin!
Peygamber Efendimiz'in sünneti olan namazları,
oruçları tutun! Ahlâkınızı güzelleştirmeğe,
kötü huyları atmağa çalışın, iyi huyları almağa
çalışın!

Şimdi her biriniz bir *Fâtiha*, üç *Kul huva'llâh*
okuyun, duanızı yapayım!

.....

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm:

إِنَّ الدِّينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ، يَدُ اللَّهِ
فَوْقَ أَيْدِيهِمْ، فَمَنْ

نَكَتَ فَإِنَّمَا يَنْكُتُ عَلَى نَفْسِهِ، وَمَنْ أَوْفَى بِمَا
عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا

(الفتح: ١٠)

(*Inne'llezîne yübâyiüneke innemâ yübâyiùna'l-
lâh... Yedu'llâhi fevka eydîhim... Ve men ne-
kese ve innemâ yenküsü alâ nefsihî... Ve men
evfâ bimâ àhede aleyhu'llàhe fesityü'tîhi ecran
azîmâ.*) *Sadaka'llàhu'l-azîm.*

[Muhakkak ki sana bey'at edenler, gerçekte
Allah-u Teâlâ'ya bey'at etmişlerdir. Allah'ın
kuvvet ve yardımını bey'at edenlerin üstündedir.
Şu halde kim bu bağı çözerse, kendi aleyhine
çözmüş olur. Kim de Allah ile sözleştiği şeye

vefa, onun hükmünü îfâ ederse, Allah da ona büyük bir ecir verecektir.] (Fetih, 48/10)

Bunlar tasavvuf, tarikat tesbihleridir; bu tesbihleri güzelce çekin! Hanımlardan, bizden zikir isteyenler olmuştu oteldeyken, onlar da içeriden duydukları bu zikirleri, söylediğim şekilde çeksinler! Siz erkekler de çekin, bu sevapları kazanın, ahirette yüzünüz gülsün...

Allah'ın yolundan, Rasûlüllah'ın sünnetinden ayrılmayın! Kur'an okuyun! Hayırlı işleri yapın, sevaplı işleri yapın, günahlardan kaçının! Allah, hem dünyada, hem ahirette aziz ve bahtiyar eylesin...

El-fâtiyhâh!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

16. 07. 1997 - Mekke

[Bütün MÜBAREK GÜN VE GECELER
sohbetlerine PDF olarak
ulaşmak için tıklayınız.](#)

